

Wij waren vanaf 16 februari 1979 voor 4 maanden met de Neptune 216 gedetacheerd op Curacao. De vliegtuig commandant was LTZ1 Rien Maas. Hij ging ook graag op trip door de gehele Carib. We bezochten onder andere ook St. Lucia en Grand Cayman. Dat was niet verkeerd.

QUATRO BANDERAS (vier Vlaggen)

Op een dag kregen wij, bemanning Delta, de opdracht deel te nemen aan een oefening met onder andere de Marine van Colombia genaamd "Quatro Banderas". De andere twee waren dacht ik Amerika en Frankrijk. Aldus geschiedde. We werden geacommodeerd in een hotel in Cartagena. Niet echt ongezellig.

Op de dag van aanvang der oefening heerste er grote consternatie op het vliegveld. Er was een schip met drugs c.q. wapen smokkelaars aangehouden door een patrouille boot van de Columbiaanse Marine. Onverwacht was het vuur door de bandieten geopend waarbij twee officieren werden gedood. De daders wisten met hun vaartuig te ontkomen.

Het schip waar mee alles had plaats gevonden, was bekend. Alleen had men het vermoeden dat dit deels was over geleverd en dat zij zich schuil hielden in een van de vele riviermondingen.

Er werd op hoog niveau verzocht, en de toestemming kwam, om deze broeders in het kwaad mede door hulp van ons op te sporen.

We gingen airborne en vlogen een soort "race-track" langs de Colombiaanse kust tot een aantal mijlen landinwaards, afhankelijk van de breedte van de rivieren. Aan boord was ook een Columbiaanse officier. Hij nam plaats in de neus. Ik was bij hem. Op een gegeven moment zei hij dat hij zijn hand tasje na de start bij de "beam" had laten liggen. Ik ging het halen en voelde dat er alleen maar een groot pistool in zat. Ik meldde het aan de commandant. Hij zei geef het hem maar. Zo was hij, je kon hem zijn "pies niet snel lauw maken". Ik ging terug naar de neus met het wapen. Ik nam me wel voor om het tasje niet uit het oog te verliezen.

Ondanks de ernst er van, was het een prachtige vlucht over dit gebied van oerwoud. Tijdens deze vlucht zagen wij vele indiaanse nederzettingen maar ook een aantal kleine uitgehakte vliegveldjes. We vlogen over die laatste heen en zagen soms kleine, zo te zien Amerikaanse, vliegtuigjes. Vaak omringd door zwaar bewapende lieden. Zij bezaten zeker geen lucht buksen, integendeel. Zij waren net zo verrast als wij en richtten hun vuurwapens. Begrijp het goed, we zaten écht laag. We vlogen er voor de tweede keer niet meer laag meer over heen.

Tijdens deze patrouille kwamen we ook bij de grens van Columbia en Venezuela. Daar zagen wij een soort grote woestijn achtige droge vlakke met vliegtuig wrakken van smokkelaars. Er was zelfs een DC-4 bij. Vermoedelijk was het daar niet zo gemakkelijk een goede landing te maken.

Helaas hebben wij het bandieten schip niet kunnen spotten.

De volgende dag werden wij dringend verzocht om mee te werken aan de opsporing van een hoge medewerker van de regering die was gaan vissen op zee en sinds een paar dagen werd vermist.

We topten op en gingen er voor. De search party van hun luchtmacht bestond uit een Cessna. We zochten vele uren, zonder resultaat.

De volgende dag gingen we er weer voor. Opeens .....!!!

NEPTUNE NEPTUNE THIS IS CESSNA !!! CONTACT PLEASE CONTACT PLEASE !!!

Hij gaf zijn positie door. En zei dat hij het doel had gevonden. Hij moest terug vanwege brandstof. Wat een held die eenzame Cessna vlieger.

Vlak bij de door hem opgegeven positie vonden wij een klein bootje. De man aan boord had van een of ander zeil een soort grote vlag op getuigd.

Er was geen teken van leven. We gooiden twee sonoboeien om de positie te bepalen en terug gevonden kon worden.

Op een gegeven moment kregen wij contact met een oorlogsschip van de Colombianen. We vertelden hun dat we terug naar basis moesten om te tanken.

Een slimme Colombiaanse collega aan boord, vroeg wat de frequentie van de boeien was. Misschien konden zij die peilen of op een andere manier vinden.

Na het tanken wilden we er weer voor gaan we kregen echter in de start een "chip warning" op een motor. We braken deze af en bleven aan de grond.

Het schip had echter gelukkig wel succes, misschien mede door onze boeien. De hoge medewerker leefde nog ondanks dat hij er slecht aan toe was. Hij heeft het gered die ouwe taaie.

Niet spectaculair. Nooit meer van gehoord. Wel een mensenleven gered door inzet en nadenken.

Ik op de foto met Bertus Booij en Willem Kosterink. Beiden helaas jong overleden.